

Lars Gustaf Andersson

A habozása...

A habozása, a véget nem érő
történet – és hogy te is
ott voltál akkor. Hirtelen
súlyos eső veri az óriás ablakot
az előcsarnokban, a sötétség lenyel.
Magamra ismerek,
Jüngling am Stadtrand,
odakint a világ,
a falon túl hallani: az utolsó
bohóc is szedelőzködik.
Megfordulok. Senki,
az asztal üres,
leszedték. Eláll az eső.

Peter Weiss festménye [Fiatalember a városszélien], 1938.

Jött felém...

Jött felém, ez az emlék,
kicsit sántikált, villant
a mosolya, a szeme – kék
vagy barna – csillogott
a könnytől vagy a széltől,
jött hozzám, könnyedén
karon fogott. Nevettünk,
mindketten máson,
mindketten más voltunk,
kiléptünk az ajtón, a tágas kapun,
elhajoltunk, megfordultunk,
oldalt néztünk. Így esett,
másfelé mentünk. De vissza,
valamit itt felejtettem,
a kezemben volt, de elveszett,
– megfordulok. A reggel
kitágul, a zúzvara olvad,
ragyog tőle a téglá. Vissza.
Megyek, mondom, köszönöm,
szedelőzködöm, de maradok
állva – még egy kicsit, aztán
úgyis vége. Később az ember
megérte, milyen hülyén
hangzott, sekélyesen, mintha
lett volna mit mondani.
A pincér áll a sarokban, várja,
hogy távozzon a vendég.
Odakint a magas ablakokban
halkan hull a hó az egyre
csöndesebb városra. Ez többé
soha nem tér vissza talán,
de ha egyszer átélted, nem
tudsz nem reménykedni.
Azt hiszem, felismerem a hangot,
a lépteket, mozdulatokat, azt
hittem, látok valakit arra, a
reggelt kinyílni, aztán a fényt.
Kutatok a zsebemben, nincs-e
egy cédula, leírni, milyen hülye
volt végül is az egész. Jött felém
akárhogy is, egy emlék.

Máshonnan látom...

Máshonnan látom, egy
fennsíkról, ahol árnyalakok
járnak-kelnek, üldözi őket
a nap. A fenyők úszó zöld
szigetek az alacsony házak
fölött. Valakik élnek itt,
mások. Nézem az arcod,
ahogy alszol, az álmodban
remegő szemhéjad, a szárnyas
orrod, érzékeny bőröd
a szemed alatt, az ajkad.
Megcsókolnálak, de nem akarlak
felkelteni – elkapni a percet,
de el sem veszteni. Hirtelen
megfordulsz, súlyosabban
veszed a levegőt, álmodban
talán úznak kint a mezőn,
és belegabalyodsz
az árnyak finom ágaiba.
Aztán már mi leszünk
a mások, akik a föld fölött
lebegünk. Végül mégiscsak
föl kell keltselek. Van rá
külső és belső okom –
talán ha ezek egyensúlyba
jutnak akkor jön el a
szabadság – vasgolyó lebeg
a föld fölött, egy titkos
lakozott fekete faajtón
varázsló lép be, a zsanér
nyikorog, a varázsló eltűnik.
Valaki fizet végül, leemelnek
egy összeget a számláról.
A belső és a külső erőszak
közbelép, ahogy a rugó pattan.
A drótot megfeszíti a
mérőón, a súly próbál
lejjebb érni, vakon. Aki szeret,
fejjele előre ejti magát
a visszhangos sötétbe
tehetetlenül, de le sosem ér.
Talán rossz fordulat,
de mi van, ha nincs jobb?
Végül azon kapod magad,

hogy valami egyszerűt keresel:
karcolás van a bal kezemen,
hajnal felé rosszul alszom,
a kávé cukorral iszom,
sosem jártam Mexikóban
– bármédig tudnád folytatni.
Csak ez, hogy megérintesz.
Csak ez. Az asztalhoz
ülök, levelet kezdek írni.
Az idő leválik az időről, mint
a fáról a hulló kéreg.
Hamarosan fel kell keltsenek,
hogyan ne zuhanj tovább – hamarosan
le kell érni az aljára. Az év
leválik az évről, szállingózik
lefelé, rúgok, taposom a vizet,
nem érzékelem a sötétet
odalent. Hol voltunk először?
Hány évesek voltunk akkor?
Mi volt a nevünk? Egy pontot
látok a nyelvdből, a
szádat, a hajadat, éppen
kiszívta a nap, súlyosan alszol,
de néha mégis feljössz
a felszínre, tán lélegezni, aztán
újra lesüllyedsz. Én ezt egy
másik helyről látom. Homok-
szemcsék sodródhatnak az üres
lapokra. Nem is levelet írok,
térképet próbálok rajzolni.

Mesterházi Mónika fordításai

Lars Gustaf Andersson a Lund Egyetem Nyelvészeti és Irodalmi Központ film-
szakjában rangidős előadója. Jelenleg a
svéd kísérleti filmkészítésről szóló köny-
vén dolgozik. Korábban kutatásokat vég-
zett a kortárs svéd és európai filmszínház
témájában, valamint mindenre kiterjedő
írást közölt a svéd és amerikai költészet-
ről. Publikált szövegkönyvet és szerkesz-
tett antológiát filmről és irodalomról.
Hat verseskötete jelent meg, az első 1986-
ban *A Hajnalcsillag* alatt címmel (*Under
morgonstjärnan*), a legutóbbi 2005-ben
Feladatgyűjtemény címmel (*Övnings-
bok*). Legtöbb költeménye a szabadvers
svéd hagyományaihoz köthető.

